

Kız ve Küçük Fok



Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL



Parlak bir cumartesi sabahı, kız güneş sarısı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giydi. Bez çantasına bir atıştırmalık ve bir su şişesi koydu. Bugün sahil günüydü! Tuzlu deniz kokusunu şimdiden alabiliyordu. Ebeveyni gülümsedi ve 'Maceraya hazır mısınız?' dedi. Kız başını salladı, ela gözleri heyecanla parladı.



Sahil geniş ve altın rengiydi, hafif dalgalar yumuşak bir ninni gibi kıyıya vuruyordu. Kız önden koştu, kestane rengi saçları esintide zıplıyordu. Parmaklarının arasındaki kumun hissini ve tepedeki martıların çığlıklarını seviyordu. 'Yakında kal,' dedi ebeveyni, bez bir çanta taşıyarak. Kız el salladı ve yakında kalacağına söz verdi.



Aniden kız durdu. İşte, kumun üzerinde küçük bir fok vardı! Küçük ve tombuldu, yaklaşık kolunun uzunluğundaydı, gümüşü gri tüyleri ve daha koyu benekleri vardı. Büyük koyu gözleri sakince yukarı baktı ve bıyıklı burnu seğirdi. Kız nefesini tuttu. 'Ah! Bir yavru fok!' Koşup ona sarılmak istedi ama bir şey onu durdurdu.



Ebeveyni yanına diz çöktü, yavaşça konuştu. 'Bu dinlenen bir fok yavrusu,' diye açıkladı. 'Foklar güvende kalmak için alana ve sessizliğe ihtiyaç duyar. Çok yaklaşırsak korkabilir ve hazır olmadan suya dönmeye çalışabilir.' Kız başını salladı, çilleri düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken bir araya toplandı. 'Yani buradan mı izlemeliyiz?' diye sordu. 'Aynen,' dedi ebeveyni.



Kız yakınlarda ahşap bir tabela fark etti. Üzerinde bir fok resmi vardı ve 'Lütfen mesafenizi koruyun' yazıyordu. Yüksek sesle okudu, sonra etrafına baktı. Başka tabelalar da vardı; yaban hayatını beslememek ve köpekleri tasmayla gez dirmek hakkında. 'Bu tabelalar insanların ne yapacağını bilmesine yardımcı olur,' dedi ebeveyni. Kız harfleri parmağıyla takip etti. 'Fokları güvende tutuyorlar,' diye fısıldadı.



Tam o sırada, havlayan bir köpekle bir aile foka doğru yürümeye başladı. Kızın kalbi hızla çarptı. 'Ah hayır! Onu korkutabilirler!' diye bağırdı. Ebeveyni başını salladı. 'Onlara nazikçe tabelaları hatırlatabiliriz.' Kız derin bir nefes aldı ve yanlarına yürüdü. 'Affedersiniz,' dedi kibarca, 'fokun alana ihtiyacı var. Tabelayı görüyor musunuz? Uzaktan izlemeliyiz.'



Aile tabelaya, sonra foka baktı. 'Haklısın,' dedi anne. 'Bize hatırlattığın için teşekkürler.' Geri çekildiler ve köpek havlamayı kesti. Küçük fok başını kaldırdı, sonra tekrar yerleşti, güvende ve sakin. Kız içinde sıcak bir parıltı hissetti. 'Nazik olmak bağırmaktan daha iyi işe yarıyor,' dedi ebeveyni gülümseyerek.



Kız foku uzun süre izledi. Yüzgeçlerini gerdi ve esnedi, küçük dişlerini gösterdi. 'Çok tatlı,' diye fısıldadı. 'Keşke herkes fokları nasıl güvende tutacağını bilse.' Ebeveyni aynı fikirdeydi. 'Birçok insan sadece bilmiyor. Bu yüzden tabelalar yardımcı olur.' Kızın ela gözleri parladı. 'O zaman daha fazla tabela yapmalıyız!' dedi. 'Dostça olanlar!'



Eve dönünce kız mutfak masasına kağıt, boyalar ve kalemler yaydı. Kocaman koyu gözlü büyük gri bir fok boyadı. Parlak harflerle yazdı: 'Lütfen foklara alan verin. Dinlenmeye ihtiyaçları var.' Ebeveyni zor kelimelerde yardımcı oldu. Her biri farklı bir resim ve mesaj içeren beş tabela yaptılar. Kızın yuvarlak yüzü gururla ışıldadı.



Ertesi gün tabelalarla ve bazı ahşap kazıklarla sahile döndüler. Kız el yapımı tabelalarını çantasında dikkatlice taşıdı. 'Onları nereye koymalıyız?' diye sordu. Ebeveyni ziyaretçilerin yürüdüğü yolu işaret etti. 'Girişin yakınına, böylece insanlar hemen görür.' Kız fokun dinlendiği yere yakın ama yeterince uzak bir yer seçti.



Ebeveyninin yardımıyla kız kazıkları kuma çaktı. Her tabelayı yola bakacak şekilde yerleştirdi. Bir tabelada 'Lütfen sessiz olun—fok dinleniyor' yazıyordu. Bir diğerinde bir çocuğun kalple uzaktan izlediği resmediliyordu. Kız işini hayranlıkla izlemek için geri çekildi. 'Sence insanlar onları okur mu?' diye sordu. 'Bence okurlar,' dedi ebeveyni. 'Parlak ve dostça lar.'



Kısa süre sonra ziyaretçiler gelmeye başladı. Bir çocuk tabelaları işaret etti ve yüksek sesle okudu. 'Bak, bir fok! Geride kalmalıyız.' Küçük kız kardeşi başını salladı. Diğerleri okumak için durdu ve gülümsedi. Kız uzaktan izledi, kalbi kabardı. 'İşe yarıyor!' diye fısıldadı. Küçük fok başını kaldırdı, büyük koyu gözlerini kırptı ve sonra rahatsız edilmeden tekrar kıvrıldı.



Kameralı bir kadın yaklařmaya başladı ama sonra tabelayı gördü. 'Ah, bilmiyordum,' dedi. Geri çekildi ve uzaktan bir fotoğraf çekti. Kız gurur duydu. 'Tabelalarım yardımcı oluyor!' dedi ebeveynine. 'Harika bir fikrin vardı,' dedi ebeveyni ona sarılarak. 'Güvenli gözlem yaban hayatını korur.' Kız kelimeleri yavaşça tekrarladı, kulađa nasıl geldiđini sevdi.



Güneş batmaya başlarken kız boyalarını ve fazla tabelalarını topladı. Küçük foka son bir kez baktı, hâlâ kumda huzur içinde dinleniyordu. 'İyi geceler, fok,' diye fısıldadı. 'Seni güvende tutacağım.' Ebeveyni elini tuttu. 'Bugün harika bir şey yaptın,' dediler. Kız gülümsedi, çilleri altın ışıktaki dans etti. İçi sıcak ve mutluydu.



Eve dönerken kız fokun büyük koyu gözlerini ve yumuşak gri tüylerini düşündü. Tabelaları ve insanların öğrenmesine nasıl yardımcı olduklarını düşündü. 'Yarın tekrar gelebilir miyiz?' diye sordu. 'Elbette,' dedi ebeveyni. 'Ve belki başka sahiller için daha da fazla tabela yapabiliriz.' Kızın ela gözleri parladı. 'Evet! Her sahil için tabelalar!'



O gece kız foklar ve tabelalar hayal ederek uykuya daldı. Büyük kalpli küçük birinin bile fark yaratabileceğini biliyordu. Küçük fok sahilde mutlu ve sağlıklı kaldı ve ziyaretçiler uzaktan izlemeyi öğrendi. Kıza gelince? Güvenli gözlemin yaban hayatını koruduğunu ve nezaketin her zaman bir yolunu bulduğunu bilerek gurur duydu.